

Sílvia Cópulo escolta les paraules de "(S)avi" de Joan Triadú

El nostre convidat, escriptor i pedagog, és reconegut per la seva tasca com a promotor de la cultura i llengua catalanes i, durant el franquisme, va esdevenir un dels símbols de la resistència nacionalista.

Joan Triadú i Sílvia Cópulo, a "(S)avis"

Joan Triadú i Font va néixer a Ribes de Freser, al Ripollès, l'any 1921. Fill únic de pares humils i obrers, va obtenir als 16 anys el títol de professor de català. Es va llicenciar en llengües clàssiques i va ser el cofundador de la revista clandestina "Ariel". Arreu de l'Estat és reconegut per la seva tasca com a promotor de la cultura i llengua catalanes. Va esdevenir un dels símbols de la resistència intel·lectual nacionalista. Escriptor i pedagog, Joan Triadú va ser amic i deixeble de Carles Riba. Defensor del monolingüisme, va intervenir en la preparació dels primers professors de català de la postguerra. No és estrany que hagi estat guardonat amb diversos premis, com el Premi d'Honor Jaume I, el Premi Atlàntida, per la feina feta com a crític literari, i el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, entre d'altres.

És un home optimista, que ha convertit la llengua catalana en el seu pilar fonamental. Ha treballat per la recuperació de la cultura, la llengua i la identitat catalanes. Joan Triadú no es conforma amb el que passa, ni amb la derrota de la guerra ni tampoc amb el pas del temps. És gràcies a aquesta voluntat de ferro que avui en dia comptem amb una persona d'aquest gran nivell que ens pot parlar de la postguerra, la importància de la defensa de la llengua i la cultura per a la posteritat i també de la funció de l'escola i la preparació dels seus alumnes.

"L'ensenyament és la meva professió, una professió sentida, volguda perquè l'estimo", explica Triadú. No podríem tenir un millor mestre.

Cites de (S)avi

"Catalunya voldria ser un país normal, el que passa és que no li deixen ser-ho i tampoc ho podem ser perquè vivim en unes circumstàncies anormals."

"Sempre vaig creure que tornaríem a ser i que no ens havien pogut destruir del tot. El català es parlava entre la família i la gent, no es podia parlar en llocs públics, però per mi i per molts altres continuava sent la nostra llengua."

"La principal qualitat que s'ha de tenir per poder reclamar la llibertat d'un país és la diferència."

"L'escola ha de donar un sentit crític a les coses de la vida de caire positiu. En primer lloc el nen o noi ha de sentir-se estimat i ha d'aprendre a estimar. D'altra banda ha de donar valor a l'esforç i saber que cadascú té unes capacitats diferents, però que l'esforç compensa."

"L'art literari és una de les arts més elevades que hi ha i la poesia, doncs, s'ha de tractar amb molt de respecte i exigència. Hi ha poesia bona, mitjana i dolenta i també poesia extraordinària. Però això s'ha de distingir i s'ha de tenir clar què és el que és diamant, or, plata i el que és llauna."

"Crec que el segle XX és un arbre de fulla perenne. Tinc por, tinc por que ara estiguem a sota d'un arbre de fulla caduca des que ha començat el segle XXI. Per tant, continuo sent un optimista, però un optimista profundament preocupat."